

Pregó de la Festa Major de Sant Pere de Reus 2018

Lloc: Saló de Plens de l'Ajuntament de Reus

24 de juny de 2018

A càrrec de Xavier Graset i Forasté

Alcalde, regidores i regidors, autoritats, reusenques i reusencs benvolguts tots amics i amigues, tan els que sou aquí, com els que ens seguïu a través de la transmissió de Canal Reus TV, o en streaming via Reus.cat gràcies d'entrada per l'honor que em feu aquest any amb l'encàrrec del Pregó de Sant Pere, que considero, a més, tot un privilegi.

D'entrada perquè m'agrada encomanar l'esperit de festa i el màxim grau de felicitat als que m'envolten. Sóc dels que es pregunten cada matí al despertar-se com vol estar si enfadat o content, i generalment trio content. Avui també ho he fet i vull que aquesta alegria s'expandeixi més enllà de joans i joanes que avui celebren el seu sant.

I en segon lloc perquè fer aquest pregó, tot i la responsabilitat que també comporta, té com estímul poder encendre la primera tronada de les 4 de Sant Pere, i això sí que és ben bé un al·licient que el fa únic.

I és que quan esclata la tronada de Reus, tot el món es paralitza. Totes les mirades, tots els sentits, tota l'atenció de la humanitat queden concentrades en aquest esclat de la plaça del Mercadal de foc, pòlvora i festa. Reus és durant la tronada el centre del món! I no només!

Agraeixo el convit de ser el pregoner, de ser en certa manera l'esca de la festa d'aquest 2018, perquè és un orgull per a mi que sóc un RTV.

Un RTV especial. Sóc de Reus i També de Vila-seca i de tota la vida.

En la meva persona, com en el de tantes altres s'hi projecta aquesta ciutat magnètica, aquesta ciutat que desborda fins i tot el seu estricte marc i àmbit comarcal, i que pels vilasecans també és capital. Agraeixo doncs el gest de convidar-me a fer el pregó.

Però és clar que, ja no ara que fa molts anys que visc a la ciutat, i que hi he fet família amb l'Anna Maria i els nostres fills Bernat i Anna; sinó de sempre la força de Reus i la seva gent i activitat m'ha estirat, m'ha atret, m'ha interessat i m'ha ajudat a fer-me professionalment i com a persona. I totes aquelles imatges, i referents reusencs que acumulo de petit formen part del meu llegat personal i possiblement comparteixo amb molts de vosaltres.

El meu campanar de Reus, per exemple, el que veia cada dia de petit, i el que tenia més a l'abast, era al rebost de casa, era el que hi havia dibuixat en un sobre lluent i groc, de tacte emmidonat, per fer menjar blanc.

Retrobar-lo ara, veure el de debò, quan arribo a Reus al plegar del Més324, tornant de TV3 em dona una sensació de confort com poques coses. I també és clar unes ganes de menjar menjar blanc també com poques coses. Ai aquella punta de canyella afegida ! Que també em fa recordar l'enyorat torró de crema de cal Jordà.

El pare Esteve, anant a mercat els dilluns a la Llotja, sota els porxos de la Plaça del Prim, i així estava al cas dels preus de l'avellana i de l'oli, i feia els seus contactes com a corredor de finques; la meva mare Maria Teresa, duent-nos, amb ma germana Pilar, a comprar roba a Cal Navàs, - quina habilitat

aquelles tisoires que tallaven la peça, semblava que anessin soles- o a Casa Pujol, o a La Cuna de Oro, o al Palau Català, o als plàstics moderns del Gerplex. El premi d'una orxata de cal Picó, o d'un xut, badar a Cal Segú o al Tomàs Barberà, feia superar el desplaçament en aquells trens de seient de fusta, tant si venies amb la renfe, com si agafaves el carrilet des de Mas Calvó.

Mas Calvó que és un altre d'aquells vincles frontissa entre Reus i Vila-seca. A Vila-seca deien que hi havia un clau on Sant Bernat, que va ser jurista i assessor del rei Jaume I en les seves conquestes de Mallorca i València, abat de Santes Creus i bisbe de Vic, hi penjava el seu sarró. I en terme de Reus s'ha quedat el Mas i el llegat patrimonial, a banda del clau.

Però doneu-me un clau, o un punt de suport, que deia Arquimedes i mouré el món. Doneu-me un clau i us explicaré la falla d'Isop, d'aquella paret que se li queixava a un clau del mal que li feia al clavar-se li, i li va respondre: No sóc jo el responsable del teu mal, sinó el martell que dona cops amb la cabota.

Aquí a Reus el meu tiet del Castell, el tenor Josep Forasté va tocar el cim de la glòria, a més de casar-s'hi amb l'Alba Ripoll, que assegurava tenir a casa un tros de la capa del Prim.

El maig de l'any 1951 l'Agrupación Artística de Vila-seca, amb Josep Devesa com a director i amb Josep Forasté i mon pare Esteve Graset com artistes, van actuar al teatre Fortuny, interpretant la sarsuela La Generala en benefici de l'Hospital de Sant Joan. La cosa va anar tant bé que dos anys més tard hi van cantar El Huesped del Sevillano també a benefici de l'hospital. El Diario Español ho recollia amb aquestes paraules " Nuestro primer coliseo registró un lleno completo...Mención aparte merecen el trío formado por Mercedes Marín, José Forasté y el tenor cómico Esteban Graset, Sencillamente magnífica la actuación de la soprano, muy acertada la del tenor y estupenda

la del tenor còmic, los cuales con su calidad artística magníficamente secundada por el resto del Reparto llevaron a feliz término la representación”

I des del 54 fins als 70 Josep Forasté que va fitxar pel Bràvium i les devien cantar totes de Luisa Fernanda, i Marina, a Cançó d'amor i de guerra, a Los cadetes de la reina, o a El rey que rabió... (no el rei d'ara...que aquest rabia d'una altra manera entre el cunyat i els Xocs del Mediterrani...)

Anar a veure La Generala al Fortuny l'any 2003 va ser l'última sortida al carrer de ma mare, Maria Teresa i germana del tenor, en aquest cas en una producció de Paco Mir del Tricycle. Va morir amb Alzheimer però la força de la música la feia cantar espontàniament de manera que aquella tornada de : Es un muñeco el arlequin i el tira que tira del cordón arribava als espectadors per totes bandes i a deshora.

Qui també ha marxat a deshora, o abans d'hora, i aquest any ha estat el meu germà Josep, el Pep, que era el segon i que amb el primer, l'Esteve van ser alumnes de la Salle, ho dic per això de seguir amb els lligams amb Reus. I per seguir amb la mobilitat, deixeu-me dir que hi anaven tots dos ben jovenets des de Vila-seca, pel camí fondo, primer en bicicleta, després en mobilette, amb un cistell de vímet, de ferroviari, lligat al darrera on hi duien el primer plat de l'àpat diari. Impensable avui dia.

De més granadets rebien la informació del Cine Club del centre de Lectura i a mi m'intrigaven aquells sobres de color de sucre torrat amb un logotip modern amb aquells rostres de dona amb un ull espectacular, que t'obria la curiositat de com devien ser les pel.lícules d'aquell Club.

Ma germana Pilar i el meu nebot Daniel també són reusencs d'adopció, també hi viuen, i ma germana a més hi treballa de sempre, des del seu CDIAP de referència.

I el complement directe dels referents reusencs també me'l donen Miquel Vilella, que és l'autor de la teoria que la tronada fa de Reus el centre de l'univers, i l'Anna Maria Dalmau, que entre moltes virtuts, implicacions i coneixences ciutadanes, també fa un bou amb arròs excepcional que ens situa cada any en la clau gastronòmica de la festa Major de Sant Pere.

Aquests són alguns dels meus vincles d'origen i present amb Reus, per bé n'hi ha una pila més.

I la ciutat què és? Què ens diu Reus? Què em diu? La ciutat com espai de trobada, de refugi, d'activitat, de coneixement, de gaudi, d'aprenentatge, de festa, d'acollida, de teatres, música, dansa, de cultura, de mercats, de gastronomia, d'estimació, de vida.

El poeta Gabriel Ferraté té un poema titulat La ciutat:

Plena de carrers per on he tombat
per no passar els indrets que em coneixien.
Plena de veus que m'han cridat pel nom.
Plena de cambres on he cobrat records.
Plena de finestres des d'on he vist créixer
les piles de sols i de pluges que se m'han fet anys.
Plena de dones que he seguit amb la vista.
Plena de nens que només sabran
coses que jo sé, i que no vull dir-los.

És aquesta ciutat abastable, propera, que et pots fer teva. Reus no és pas una de les ciutats invisibles que narra Italo Calvino, l'escriptor italià que fabula com Marco Polo informava al Gran

Khan, emperador dels tàrtars, com eren les ciutats del seu imperi.

En una d'aquestes Marco Polo descriu un pont pedra a pedra.

Però quina pedra aguanta el pont? Li pregunta l'emperador.

El pont no és sostingut per aquesta o aquella pedra- respon Marco Polo- sinó per la línia de l'arc que elles formen.

Kubihlai Khan roman silenciós, reflexionant. Després afegeix: Per què em parles de les pedres ? Només m'importa l'arc.

En Polo respon.

-Sense pedres no hi ha arc.

Les pedres de Reus, a banda de les llambordes dels seus carrers, que també és una d'aquelles coses que m'impressionava de més jovenet si venia a la ciutat en cotxe, són les persones. Per cert Jo confesso que de tant en tant me'n vaig a conduir pel passeig de Misericòrdia, on encara es conserven les llambordes, per recuperar aquella sensació de sotrac.

I ara que fa 50 anys del Maig del 68 parisenc, i donat que hi ha una línia que uneix Reus, París i Londres, també podem dir que a Reus: sous les pavées, la plage: sota les llambordes la platja. I sinó a sota, a tocar, les de Salou, Cambrils o La Pineda.

Les pedres de Reus, les llambordes, són la seva gent. Els que projecten i dibuixen aquest arc més enllà del pas del temps i els anys. El que no la fan invisible. Què té Reus per generar fills il.lustres, de tota mena i condició, ideologia i pensament, pioners en tants àmbits?.

Dels aniversaris del general Prim, (Pere Anguera en deia el gran conspirador) als pintors Fortuny, i Tapiró, que aquests últims anys hem anat recordant, una tasca imprescindible, al Gaudí

sempre present, o a l'Eduard Toda, diplomàtic, antropòleg, pioner de l'egiptologia i redescobridor de l'alguerès, restaurador de Poblet, tota una personalitat, un pou de curiositat.

I a tantes i tantes cares de la realitat política sovint pendular, i no tots amb el mateix record ni presència. Liberals, carlins.. De l'anarquisme de Joan Montseny, Federico Urales, que amb la Teresa Mañé feien Tierra y Libertad i són els pares de Federica Montseny primera dona que va ser ministra a Espanya, als Josep Maria Fontana o Enric Fontana, també ministre de Comerç però durant el franquisme. O al Ferran Fontana, dirigent de la Col.lectivitat d'Espectacles Públics a Reus que va executar el règim, el dels seus parents, a l'acabar la guerra civil. Tots d'aquí i uns oposats als altres!

De Joan Garcia Oliver, el de l'Eco de los Pasos, de la tripleta Durruti, Ascaso i Oliver, promotor d'una de les primeres lleis d'igualtat d'Europa, a Jaume Solé Barberà, que amb llicència de Montblanc també vinculem amb Reus. O Antoni Pedrol Rius, i els seus cigars, que vaig conèixer i recordo, i a qui per cert l'historiador Jordi Amat situa en la seva etapa de senador com aquell que va detectar el punt cec de la Constitució actual.

El llistat i les aportacions dels reusencs i reusenques en la vida política i pública, en la que afecta tot Catalunya, o Espanya, no s'acaba mai. L'Ernest Benach, com a president del Parlament que també ens acompanya aquesta tarda, sempre atent al territori, preocupat per la transparència i regeneració democràtica, o en el seu moment els consellers Josep Laporte, Albert Vilalta, i darrerament Meritxell Ruiz han projectat Reus d'una o altra manera, tothora que s'implicaven en el bé comú, en el país.

La història ens l'ha fet visible la ciutat, pel ressò de les seves pedres o persones, per la forma de l'arc quan ha sigut col.lectiu.

Un altre Fontana, l'historiador Josep, que no és de Reus però que al seu darrer llibre L'ofici d'historiador passa pel segle XVII per

recordar que a les comarques tarragonines i del Penedès la concentració d'alambins per fer aiguardent era la més gran de la península. I tot i que ja se'n feia des del segle XVI diu que és entre 1666 i 1678 quan "tenim notícies de Reus sobre els perjudicis que causava la contaminació de pous i aigües per les – vinassas de les moltes olles d'aiguardent". I també com poc després el cònsol d'Holanda, Joan Kies instal.lava oficina de producció a Vila-seca i el 1685 Joseph Shallet, cònsol d'Anglaterra demanava permís per instal.lar-ne una altra a Reus.

El 1689 uns comerciants reusencs expliquen la realitat de la zona als anglesos perquè no es pensessin que els revenien alcohol francès amb qui estaven de punta: " En dicho Campo de Tarragona – ens diuen – la cosecha de vino es muy habundante, no solo para sustento de sus moradores, antes bien de lo que sobra se saca en muy grande cantidad assí vino como aguardiente para las Indias y otros reynos y provincias, como se experimenta en las continuas embarcaciones que están cargando en puertos de dicho Principado..[...] por la conbenienzia que en esto tienen de su embarcación, por estar serca del mar, como también por ser la cosecha del vino en estos parajes muy abundante."

Sobre això dos apunts, a més de reivindicar, parlant d'historiadors, tota l'obra de Pere Anguera, que abans esmentava, peça fonamental per entendre, la nostra ciutat i el passat que es fa present; la força d'aquella producció vinícola, va fer més tard, el 1905 que Reus tingués l'estació enològica més gran de tot l'Estat. Ja en aquella època també es va començar a fer una xarxa de ciutats, treballar amb altres ciutats semblants, i una economia menys autàrquica i amb un sistema més complex de relacions. I Reus amb l'exportació s'obria ja al món, una llavor que no hem perdut.

Del vi el Vermut. Quin xoc no vaig tenir jo mateix quan vaig arribar a Madrid com a corresponsal de Catalunya Ràdio els inicis dels 90, i el reclam dels bars castissos era un cartell al seu vidre que deia: Tenemos vermú de Reus. Ens en podrien parlar els companys periodistes Josep Capella i Joan Carles Peris, amb qui vaig coincidir i que van ser una segona família per mi a la Villa y Corte.

Aquell vermut publicitat a Madrid sota el reclam del seu origen reusenc, aquí era un producte rar i gairebé oblidat, només els més connectats en gaudien. En canvi ara s'ha relançat amb una força i energia engrescadora que demostra de quina manera es poden de fer les coses, sense menystenir el passat, ni arraulir-se en la nostàlgia, sinó tocant de peus de terra, amb ambició reivindicativa.

De ser testimonial a poder organitzar vermutades. De la nit al dia.

Ja sabem que la glòria és efímera, una paraula vana? incerta, com la millor novel·la del segle XX, la del Joan Sales, enterrat a Siurana, Incerta glòria, on també en un passatge s'hi fa visible Reus, i la Serra de Prades, on vol anar en Lluís Soleràs. Era l'any 31 i els protagonistes es perden per barrancades cobertes de pins i teixos: "Sentint-se morir, havia demanat que baixessin a Reus a comprar-li una presa de xocolata: no volia anar-se'n del món sense haver-ne tastat una vegada a la vida. Ja era avançat el setembre i estaven atrafegats amb la collita d'avellanes; homes i dones, vells i criatures, tota la gent dels masos aplegava avellanes per ensacar-les. Una vella de 90 anys a qui vam preguntar si la collita era bona ens respongué: "Bona com enguany s'havia vist poques vegades. N'haurem fet més de sis sacs. Després amb la mula, el noi les baixarà a Reus". Es va

deturar com preocupada per un enigma insoluble: “Qui se les deu menjar, tantes avellanes”.

Potser a l'avellana de Reus li aniria bé el model del vermut.

En tot cas, i tal com titula Xavier Amorós un dels seus llibres. No mengeu avellanes amb les dents. L'Amorós que ens ha fet servei sereníssim de relat ciutadà, precís i savi, també de guia a l'hora de recomanar llibres que expliquen el Reus que ens ha precedit com entre d'altres : L'aposta de Josep Iglésies, un autor nascut davant de Sant Pere, i enamorat de Reus d'una manera apassionada. Amorós qui per cert tenia el somni de ser futbolista professional i que ha de gaudir no només amb el bon moment del Reus Deportiu sinó també amb els èxits del megacrack i ambaixador Sergi Roberto.

Ja veieu que Reus se't fa present en tots els àmbits, i la descoberta també. Recordo per exemple quan amb el grup de teatre la Tramoia de Vila-seca vam representar La cantant calba d'Eugene Ionesco a l'institut Salvador Vilaseca, que a primera fila hi havia un home gran, ja vell, que anava dient el text fil per randa. Quina cascada de cascades, quina cascada de cascades, batzic, batzac, M'he comprat una gibrelleta.. se sabia tot el paper! Ens feia d'apuntador. Nosaltres els actors, joveníssims i ignorants no enteníem com podia ser que algú se sabés fragments d'aquell text de l'absurd. Fins que a l'acabar vam saber que era Bonaventura Vallespinosa, el responsable de la traducció catalana. Aquella petjada reusenca de la traducció, d'obrir-nos els ulls al món, que també trobem a l'Ulisses de Joyce, una de les joies de la literatura universal que va traduir Joaquim Mallafre, amb aquella arrencada:

Solemnement, el rabassut Boc Mulligan aparegué al capdamunt de l'escala portant un bol d'escuma amb un mirall i una navalla plans a sobre. Per darrera, l'oreig del matí aguantava suaument la bata groga descordada. Alçà el bol salmodiant:

-Introibo ad altare Dei

o també ara en l'Albert Nolla que tradueix també del japonès, i l'anglès i ens acosta tant Murakami com Paul Auster.

La força, el verí del teatre, també em va fer acostar a Reus. Reus capital teatral. Pel que suposava per algú que ja en feia al seu poble, treballs com els del col·lectiu La Vitxeta, una estructura de sales i escenaris riquíssima, el Bràvium, L'Orfeó, Santa Llúcia, el Bartrina, el Fortuny, la gent del TEBAC, el David Bagès o la força genial, la feina immensa del director del teatre lliure Lluís Pasqual projectada arreu. Mai tindrem prou paraules ni perspectiva per copsar el seu talent, la seva capacitat de crear, de fer art. Més tard la persistència i la direcció de Francesc Cerro m'ha recuperat aquest gust per actuar.

Un gust per explicar que des de Ràdio Reus, i Ràdio Salou, també Ràdio Popular és en els meus orígens professionals, en la meua escola periodística fonamental. La dels Josep Maria Martí, Pere Montpeó, Enric Tricaz, Josep Maria Girona, Xavier Bas, Andreu Buenafuente, Carles Francino, Neus Bonet, Javier Pons, Joan Ciurana, Coia Ballesté i la d'altres professionals de les nostres comarques com Josep Capella, Joan Maria Clavaguera, Xavier Cassadó, Quico Domènech o la Montse LLussà la pregonera de l'any passat, companys amb una escola que continua i que després s'ha desplegat també cap a iniciatives com les de Canal Reus televisió que aquest any fa en fa 20. No em puc imaginar Reus sense totes les hores de televisió i la feina que ha fet que ens hi poguessim mirar i reconèixer. Celebrem-ho. Una tasca imprescindible, com els mateixos que duen aquest nom i on he fet tots els papers de l'auca, Gigoló inclòs.

De tots ells he après i aprenc com ara cada dia amb els companys de TV3 (de tot l'equip del Més324, una gent fantàstica...) o els de Catalunya Ràdio on he treballat més de 30 anys.

Com ha canviat la manera de comunicar-nos, amb l'aparició de les noves tecnologies aquells 4 diaris que tenia Reus abans de la guerra, a banda de l'EAJ-11, ara es multipliquen amb els mitjans digitals o amb blogs tan imprescindibles com el de Josep Baiges, ell certifica, recull, vivisecciona El món de Reus. Un veritable motor periodístic i ciutadà, fidel a aquesta essència que busquem.

Aquestes pedres i aquest arc, aquest esperit emprenedor, aquesta voluntat de sumar en una societat de canvi, amb unes transformacions vertiginoses, en que parlant de comunicació ja res és el que sembla, ni el que es diu. Som en l'era de les fake-news. A la Facultat de Periodisme, el professor Josep Maria Martí ens ensenyava que "els fets són sagrats i les opinions són lliures", i en canvi, ja fa alguns anys que vivim al revés: avui el que són les sagrades són les opinions, i els fets... i els fets són opinables.

Són temps incerts en que convindria recuperar el pacte de la castanyera, aquell que Vicenç Martí, li va explicar a l'Antoni Mas el ferrer del meu poble i que protagonitza la Llera, una dona que podia ser treta d'un quadre de Josep Llovera, o una fotografia de l'Eduard Borràs dels anys 20 i que tenia una parada de castanyes davant del Banc d'Espanya, aquí on ara hi ha el Museu al Raval Santa Anna. Un dia hi va anar un i li va demanar cinc duros. La dona li va contestar:

- No puc. Mira, tinc un pacte amb els del banc.

Vam quedar que ells no vendrien castanyes i jo no deixaria diners. Un pacte és un pacte.

A cadascú el seu destí.!

Són temps complicats és clar, que sí i tenir la paraula és un privilegi. Acabem de viure amb indignació episodis com aquest de La Manada, que ens fan anar enrere, però molt enrere. No pot ser que al segle XXI la violència masclista surti de franc. El respecte necessari, fonamental, entre homes i dones que s'hagi de vindicar continuament, vol dir que no progressem de manera adequada, que han de seguir canviant moltes coses. I no cal dir que, pensant en Sant Pere, sense respecte no hi ha festa.

Un pregó de festa per temps convulsos, just quan ningú fa el que li pertoca, en que l'aiguabarreig de política i justícia ha subvertit el sentit de cada àmbit. En que tot s'aprofita per embolicar la troca.

Torno a la poesia de Gabriel Ferrater: i a un fragment del seu In Memoriam:

Vaig descobrir Les Fleurs du Mal, i això volia dir la poesia, certament, però hi ha una altra cosa, que no sé com dir-ne

I és el que compta. La revolta? No. Així en deia aleshores. Ajagut dins d'un avellaner, al cor d'una rosa de fulles moixes i molt verdes, com pells d'eruga escorxada, allí ajaçat a l'entrecreix del món, m'espesseïa de revolta feliç, mentre el país espetegava de revolta i contrarevolta, no sé si feliç, però més revoltat que no pas jo.

I els temps són revoltats. Mireu jo no sé si amb el pas dels anys, amb els canvis econòmics, i sociològics, els del XVIII i XIX d'un Reus més exportador i industrial, més avesat al comerç, ben situat geogràficament, respecte d'altres zones més enquistades, amb un ritme productiu més alentit, donava caràcter a la seva gent. No sé si és la intensitat del Mestral. No sé si és això el que

conforma el caràcter reusenc, l'esperit, el desig de buscar la glòria, de projectar-se, de perpetuar-se.

Són temps en que les singularitats s'han esvaït, el Plim, la fantasia de frutas tropicals anys enrere arribava a tot arreu, ara l'aguanta la festa i poca cosa més. La globalització se'ns menja, i el comerç de sempre planta cara a les botigues que estan obertes 24 hores a internet visquis on visquis. Cada vegada que desapareix un establiment emblemàtic alguna cosa s'apaga, i fem una passa més cap a l'adotzenament.

Però tot i que no es pot generalitzar, què segueix passant a Reus que sempre és referent?

Per exemple si parlem d'aquesta tardor política intensíssima, que he seguit i segueixo professionalment cada nit. Si parlem en clau de l'1 d'Octubre? Que aquella sotragada a tot Catalunya té un mirall de rèplica a Reus?

Aquest 1 d'Octubre que marca un abans i un després en el reconeixement i les aspiracions de Catalunya, i que s'ha viscut amb matisos arreu, en funció del contingent policial que et toqués. Urnes i paperetes perseguides, un delictes inexistent al codi penal, tractat a cops de porra.

A Reus no hi va haver la violència que va patir Mont-roig aquella tarda, i tot el país al matí, però n'ha viscut d'altres de violències, començant per la negació del debat, de l'arrencada de cartells i llaços i pel boicot del desenvolupament normal d'aquella jornada. I de voler odi on no n'hi ha.

Però on hi ha hagut un moviment de protesta pacífica i pionera, modèlica, constant, impactant, com el dels avis de Reus ? La constatació d'una societat implicada, polititzada, interessada pel que passa? On s'han organitzat els advocats en defensa de la cascada de querelles, o per respondre a la repressió policial ? On han hagut d'anar a declarar Bombers, mecànics, informàtics, responsables de gimnasos, i fins l'equip de Govern i regidors per

querelles dels “piolins” allotjats i escridassats a Reus. Querellats per demanar convivència?

Fins i tot el jove Bernat Ollé, que impartia fa tres setmanes un discurs pels estudiants que es graduaven a Harvard als EEUU i el van presentar com a ciutadà de la República de Catalunya, és ..de Reus.

I això ha passat ara, però ha anat passant sempre en el seguit de la història. Tot just hem commemorat els 125 anys de l'assemblea de la Unió Catalanista de Reus, que va canviar la història, l'existència de l'associació catalanista de de reus del 1884, o el Consell Regionalista.

Reus no ha girat l'esquena al pas dels dies i la història.

Encara ara no fa pas massa, han coincidit a publicar-se dos estudis que recuperen la memòria de Cipriano Martos, un militant antifranquista d'origen granadí que va acabar morint després d'un brutal interrogatori a la caserna de la Guàrdia Civil l'any 73, on se suposa que li van fer empassar el líquid d'un coctel molotov, i que és enterrat al cementiri de Reus.

Reus hi ha sigut sempre, sempre hi és, per les coses bones, i també lamentablement a vegades per les dolentes.

I de la mateixa manera que ara toca Sant Pere, que és de les coses bones i que volem viure la festa com espai de trobada i convivència, la festa no serà plena mentre hi hagi exiliats i presos polítics. Una situació de patiment fruit de la ignomínia, de la perversió de la llei, de la seva lectura esbiaixada, de la repressió, que ha comportat la pèrdua de llibertats, de drets civils, i polítics, de llibertat artística i d'expressió. Ha estat el fracàs de la política. Esperem que es capgiri.

Som a punt perquè arrenqui la festa, perquè la ciutat ens convoqui sota l'estel de Sant Pere, perquè els gegants, el Vitxet i

la Vitxeta, marquin el camí a la mulassa, el bou, l'àliga, i tots els elements festius d'un patrimoni festiu espectacular, màgic. Destaquem la força de la festa i de tots aquests elements perquè és bàsica com a eina de socialització, de coneixement, d'incorporació a la ciutat dels més petits i no tant petits. De tots aquells que han vingut a Reus, i que hi són i hi volen ser. Que ja sabeu que a la taula d'En Bernat qui no hi és, no hi és comptat!

I aquí la combinació i el paper de l'escola i dels mestres s'ha de destacar i remarcar sempre. Milers d'escolars que cada any donen la benvinguda a Sant Pere, que reparteixen les seves passions i somnis entre el Carrasquet, el gegant Indi, o els Japonesos i tot l'estol del bestiar i del seguici, que se saben tonades i músiques. Una feina impressionant, i digna de destacar la de l'escola.

Som a punt per veure els Xiquets de Reus, de pujar al Campanar, d'anar de barraques i de ballar, som a punt de pirotècnia, i som a punt de canalitzar festivament aquesta força transformadora de Reus, aquesta energia ciutadana

Reus que sap fer de mirall, com projecta la seva imatge de ciutat? Com ha de ser? Qui ho ha de decidir? Amb quines aliances afronta el futur, trencant els marcs territorials, sumant amb els veïns, els barris, recuperant xarxa, fent lobby, marcant l'estratègia del Camp?

Tal com es preguntaven des de l'Observatori de Valors quan els indicadors econòmics deien que sortíem de la crisi:

“Les nostres decisions redundaran en una millora de la justícia social i el benestar? Podrem assegurar uns nivells de progrés i igualtat millors per a la majoria de la població? Enfortirem el sentiment comunitari de la ciutadania? Gaudirem a partir d'ara

d'uns nivells de governança més eficients i honestos? Aconseguirem unes cotes de llibertat i dignitat més grans per al nostre poble? Serem capaços de reconèixer la diversitat cultural, nacional i lingüística i no confondre-la amb la desigualtat? Apostarem de manera decidida per una economia productiva, no especulativa, que generi riquesa per a tothom?"

Reus i el seu relat capital que ha de seguir tenint en un moment de canvi com diem, de disseny de ciutats intel·ligents, en que el cotxe elèctric es fa espai, en que la regió del coneixement de la Catalunya Sud es perfila com una idea motor que va traient el cap, en que el debat d'infraestructures sigui eficaç i desfici nyaps.

On la recerca que també fan la Universitat, l'Hospital, amb tan bons especialistes com tenim, ja sigui en oncologia, en nutrició, i d'altres especialitats, vagi més enllà. En que la cultura, art, llibres, música, dansa, sigui bandera i entesa com l'aire que respirem. Que recuperi la capitalitat teatral que sempre havia tingut. Que això ens farà forçosament millors. On la gastronomia que ha agafat volada i força ens segueixi seduïnt. En que socialment no hi hagi qui quedi exclòs o despenjat. Que la solidaritat sigui senyal d'identitat constant. Que no hagi de tornar la Pastoreta a lluitar contra les plagues de la indiferència de la pobresa.

Només en puc estar convençut, només ens ha de servir treballar perquè sigui així, perquè l'esperança de futur ple sigui un fet. I sé que aquest esperit reusenc, aquest caràcter, aquesta voluntat, aquest mestral, no es quedarà en paraules buïdes, i sense ressò.

I quan peti la tronada, a més de comprovar ritme, velocitat, espetec, i tro, concentreu-vos bé, i constatareu amb mi que Reus és un any més el centre del món!

Reusenques, i reusencs, que tinguem una feliç Festa Major de Sant Pere 2018.

Visca Sant Pere, Visca Reus i Visca Catalunya!